

## Иванъ и Милка.

«Милко ле, милна баева!  
 Що има моми хубави  
 По ваша долня махала  
 И по-хубави невѣсти,  
 И кара-гюзель дѣвойки?  
 Хайди ма, Милко, похвали  
 На нѣкой ваша комшийка»;  
 — Байно ле, бате Иване,  
 На тугра да та похваля?  
 Дѣ има мома хубава,  
 Тя се е наша роднина;  
 Дѣ има куцо, сакато,  
 То не е наша роднина.  
 »Милко ле, мила баева,  
 Я стани рано въ недѣля,  
 Умий са, Милко, ушлѣти,  
 Измѣти равни дворове,  
 Донеси вода студена,  
 Та я на двори остави,  
 Да са утае убистри,  
 Та че поглѣдни въ водата,  
 Когото видишъ вжвъ нея,  
 Него ще баю да земе.“  
 Станала рано въ недѣля,  
 Та са умила, ушлѣла,  
 Измѣла равни дворове,  
 Донела вода студена,  
 На средъ двори я остави